БРАТСТВО

Седмичникъ за братски животъ

Брой 130 — год. VII.

Севлиево, 1 юлий 1935 год.

АБОНАМЕНТЪ:

За България . . . . . 60 лева

За странство . . . . . 120 лева

Отдѣленъ брой 2 лева

Всѣки абонатъ ще получи безплатно книгата „ЩО Е ОКУЛТИЗЪМЪ" отъ Сава Калименовъ

Адресъ: в-къ „Братство", гр. Севлиево.

Ред. Ц. Калименова

По пѫтя на живота

Понѣкога небесата се затварятъ и предъ най-твърдия и предъ най-силния и смѣлия човѣкъ.

Понѣкога погледътъ и на най-издигнатия не може да пробие надвисналата надъ главитѣ тежка олавна покривка на схлупеното облачно небе.

Понѣкога дори и най-силниятъ не може да намери пѫтя, не може да озари, да разпръсне сгѫстяващита се около него тъма и бива принуденъ да признае, че

човѣшката сила е слабость предъ Бога

и че нашата истина за Него е лъжа.

Ний, хората, вървимъ въ живота като презъ пустиня, като презъ враждебна страна, заобиколени отъ хиляди опасности, които ни дебнатъ на всѣка крачка. Често ний вървимъ презъ всички тия трудности самоувѣрено, триумфално, побеждавайки препятствията и избѣгвайки опасноститѣ, като мислимъ и вѣрваме, че ние сме, които правимъ това, че победата ни се дължи на насъ. Ний вървимъ напредъ и мислимъ, че силата, която ни дава възможность да правимъ това, е наша.

Но достатъчно е само за единъ моментъ да се оттегли отъ насъ Божественото вдъхновение, достатъчно е за единъ моментъ да се прекѫсне тока, който ни свързва съ Безграничния океанъ на вселенскитѣ Сила, Мѫдрость и Любовь, и ние веднага увисваме въ въздуха като жалки марионетки, веднага почваме да се чувствуваме като праздни, бездушни, безсилни и безпомощни форми — играчки въ ржцетѣ на слѣпитѣ стихии, които бушуватъ въ житейското море.

И едва тогава ние почваме да съзнаваме колко жалъкъ и колко слабъ е човѣкъ, оставенъ самъ на себе си и колко безмисленъ, безцеленъ и празенъ е живота му, когато въ него не грѣе огъня на Божественото. Едва тогава ние разбираме съ цѣлото си сѫщество истината, че само пръчката, която пребивава на лозата — само тя ще даде плодъ.

Ний, сами по себе си, сме нищо безъ Бога. Ний не можемъ да направимъ нищо безъ Него. Лишени отъ неговата подкрепа и сила, откѫснати отъ канарата, отъ корена на нашия животъ, ние оставаме само сухи пръчки, негодни за нищо друго, освенъ за огъня.

Затова — нека никога се не гордѣемъ. Нито съ себе си, нито съ дѣлата си, нито съ плановетѣ си за бѫдещето. Защото всичко е въ ржцетѣ на Бога. Всичко е отъ Него и чрезъ Него, и затова трѣбва и да бѫде за Него.

Защото Той ни е далъ всичко и Той може всѣки моментъ да го вземе.

Щастливи сѫ тѣзи, които винаги вървятъ по Неговитѣ пѫтища. Тѣ не ще бѫдатъ никога лишени отъ Неговитѣ благосклонность, внимание и милость. Тѣ никога не ще се почувствуватъ праздни, безсилни и безутешни. И тѣ винаги ще чувствуватъ въ себе си извора на живота — на великия, чистия, безсмъртния Божественъ животъ, който имъ дава радость, доволство и смисълъ.

Честитъ!

Честитъ е този, кой до край
Съсъ пѣсень носи кръста свой.
Той най-подиръ ще влѣзне въ рай,
Ще вкуси радости безброй.

Венецъ отъ бисерна роса
Чело му ще краси тогазъ,
Ще види светли небеса
Ще чуе Бащинъ мили гласъ.

Честитъ е този, кой до край
Съсъ пѣсни носи кръста свой

Олга Славчева

Символичниятъ езикъ на цвѣтнитѣ лѫчи

Както тоноветѣ на гамата звучатъ въ все по-високи октави, така и цвѣтоветѣ на дѫгата — гама на цвѣтнитѣ лѫчи — свѣтятъ въ все по-високи и по-високи октави.

Но докато човѣшкото ухо чува тонове отъ нѣколко октави, окото вижда засега само една цвѣтна октава, която трепти въ багритѣ на дѫгата.

Ала има и други, по-високи гами на свѣтлината, които се проявяватъ въ свѣтове съ по-финна материя отъ тази на физическия.

Въ всички тия свѣтове — астраленъ, умственъ, причиненъ — цвѣтоветѣ на дѫгата сѫ такъ седемь но се различаватъ по бързина и сила на трептенията, по качество и действие. Колкото въ по-висока октава свѣтятъ цвѣтоветѣ, толкова по-нежни, по-красиви и по-деликатни ставатъ тѣ. Въ причинния свѣтъ цвѣтоветѣ иматъ най-нежни тонове, най-хармонични преливи. Тѣ естествено и незабелязано преминаватъ единъ въ другъ.

Великитѣ мистици отъ всички времена говорятъ за този живъ и разуменъ свѣтъ на свѣтлината, който трепти съ всички възможни краски — все по-нежни, по-ефирни и по-живи, колкото въ по-високо поле трептятъ. Тѣ твърдятъ, че въ този необятенъ свѣтъ на свѣтлината цвѣтоветѣ сѫ живи — тѣ изпълватъ душата на човѣка съ мощни сили!

И наистина, задъ всѣки цвѣтъ седи една разумна сила на вселената. Задъ червения цвѣтъ седи великата космична сила на Любовьта. Задъ жълтия цвѣтъ седи космичната сила на Мѫдростьта. Задъ синия цвѣтъ седи космичната сила на Истината.

Отъ сърцата на всички възвишени сѫщества на Любовьта червениятъ цвѣтъ излиза като една мощна струя, която се разлива по цѣлия свѣтъ. Но за да се домогне човѣкъ до магичната сила, която се крие задъ червения цвѣтъ, който ние виждаме на земята, трѣбва да го превърне седемь пѫти, да го повиши седемь октави.

Защото червениятъ цвѣтъ, който се проявява на земята, е само едно отражение на истинския червенъ цвѣтъ,

Не само той — всички цвѣтове на дѫгата сѫ само отражения, пасивни маски на истинскитѣ цвѣтове.

Истинскитѣ цвѣтове сѫ живи и съзнателни — тѣ криятъ мощни сили въ себе си. Като влѣзе човѣкъ въ тѣхната аура, може да върши чудеса!

Ясно е, следователно, че действието на цвѣтоветѣ зависи отъ тѣхнитѣ трептения, отъ октавата къмъ която тѣ принадлежатъ. Колкото срѣдата, презъ която цвѣтоветѣ минаватъ, е по-финна и по-чиста, толкова тѣ сѫ по-ясни, по-свѣтли и резултатътъ отъ действието имъ по-добъръ, както въ органично, така и въ психично отношение.

Ето защо, проявата на цвѣтоветѣ въ различнитѣ срѣди е различна, и тълкуванието имъ, споредъ символичниятъ езикъ на цвѣтнитѣ лѫчи, е различно отъ гама въ гама,

(Продължава на стр. 3 та)

ВСИЧКО ВЪ ПРИРОДАТА Е ЖИВО

Въ природата нѣма мъртви нѣща

Учителя

Ние сме свикнали да смѣтаме, че това нѣщо, което не се движи, което не говори или не издава гласъ е мъртво. Така мислимъ, защото ние сме се отклонили, откѫснали сме се отъ общия организъмъ на живота, отъ истинския животъ. Ние сме се индивидуализирали до такава степень, че сме изгубили връзката съ живата разумна природа, отъ която представяме часть. Ние сме части на тоя великъ организъмъ на природата. Всичко въ природата е живо, всичко е проявление на животъ, на съзнание, само че това проявление е на степени. Това, което смѣтаме за мъртва вещь, за безжизненъ предметъ, това е проявление на живота въ най-ограничена форма. Тукъ живота е проявенъ въ най слабия си размѣръ.

И колкото по голѣмо движение и пластичность има въ една форма, толкова въ по-голѣмъ размѣръ се проявява живота чрезъ нея. А за да се прояви живота въ по-голѣмъ размѣръ, изискватъ съ съответни вѫтрешни и външни условия — почва, влага, свѣтлина и топлина. Както напр. при пчелитѣ: за да отгледатъ пчела работница, тѫртей или царица, тѣ имъ създаватъ специални условия, хранятъ ги съ специална храна и килийкитѣ имъ сѫ различни по голѣмина. За всѣка една форма отъ тия, тѣ полагатъ специални грижи. Така че за да се прояви въ човѣка живота въ неговата най-висока степень, изискватъ се за това съответни вътрешни и външни условия. И понеже ние, хората, използваме тия условия различно, то затова проявитѣ на човѣшкия животъ сѫ на разни степени.

Природата ни е щедро надарила съ добри условия и отъ насъ зависи, какъ ще съумѣемъ да ги използваме най-разумно.

На насъ ни трѣбва една права философия, едно право вѣрую, единъ правъ животъ, за да можемъ да използваме добритѣ условия и да поемемъ пѫтя на напредъка и добрата обхода.

На пѫть за връхъ „Юмрукчалъ", когато пѫтуваме отъ северната страна на Балкана, на лѣво отъ върхъ „Мара-Гидикъ", има другъ върхъ, нареченъ „Зеленниковецъ", цѣлъ обрасълъ съ вѣковни букови гори. Откъмъ северната му страна отъ върха до самото му подножие има една ивица доста широка незалѣсена. Разправятъ, че преди години тамъ е било вѣковна непроходима гора, но една грамадна скала, която била на върха била разрушена отъ природна стихия и затрупала, унищожила цѣлата гора, която се простирала отъ нея надолу. Минали сѫ десятки години отъ тогава, но тамъ не се подава нищо зелено. Нѣма го тамъ сега онова оживление, което е било по-рано.

Такава скала, която се е разрушила и засипала цвѣтущия Божественъ, правиленъ и истински животъ на човѣка представлява грѣхопадането, т. е. отклонението на човѣка отъ правия пѫть, скѫсването на връзката му съ живата природа. Голѣма е скалата, която е засипала Божественното въ човѣка, крепки сѫ веригитѣ, въ които той самъ се е оковалъ.

Днесъ гората не може да се съвземе и да покрие тая празднина съ растителность и да закипи въ нея интензивенъ животъ; но човѣкъ, като съзнателно сѫщество, може да смъкне веригитѣ, въ които се е оплелъ, може да разхвърли камънитѣ, да изчисти буренитѣ, които сѫ пуснали дълбоки корени въ него и на тѣхно мѣсто да се прояви чистия Божественъ животъ, който чака да му се създадатъ специални условия.

Макаръ и потиснатъ отъ разрушената скала на отклонението отъ правия пѫть, Божествения животъ сѫществува въ насъ. И чака нашето събуждане и разумно действие да разчистимъ пѫтя му.

Защо чакаме?

Отъ хиляди години колебания и съмнения сѫ ни спирали да изчистимъ пѫтя му, да създадемъ условия въ насъ за него, като сме се заблуждавали въ илюзиитѣ на живота.

И днесъ, при наличностьта на тая голѣма свѣтлина, която ни е озарила всестранно, пакъ ли ще се поколебаемъ? Наново ли ще останемъ потиснати подъ тая скала, пакъ ли ще останемъ въ веригитѣ на робството за неопредѣлено време?

Отъ насъ зависи!

Прочие, къмъ нова дейность, къмъ нова свѣта спасителна работа.

N.

Словото на Учителя

Изявяването на Христа въ човѣшката душа

Цѣлото Битие е едно изявление на Бога. Въ свѣта се изявява доброто, Любовьта, Мѫдростьта, Истината и всичко онова, което е възвишено и добро. Отрицателнитѣ нѣща въ живота сѫ второстепенни. Когато се очаква да се яви нѣщо въ природата, има едно непрекъснато очакване. Всички съ радость очакватъ пролѣтьта, следъ това лѣто, есеньта и най-после зимата. Очакването подразбира винаги една радость въ душата. Когато човѣкъ очаква да разбере истината и да направи добро, това очакване има смисълъ.

Сега азъ ще ви говоря за нѣща, които отдавна сте ги знаяли и сте ги забравили, и само отвреме на време си спомняте за тѣхъ и ги съчувате понѣкога.

Съвременнитѣ хора се намиратъ на кръстопѫть въ живота си. Всички иматъ високи идеали, всѣки иска да постигне нѣщо възвишено, но всички си прѣчатъ едни на други въ проявлението на възвишеното и благородното. Всѣки иска да бѫде пръвъ, и съ това спъва и себе си, и другитѣ. Дайте пѫть на хората да проявятъ божественото въ себе си и не се страхувайте, че не сте пръвъ. За да бѫде човѣкъ пръвъ, трѣбва да носи на гърба си товара на цѣлия свѣтъ. Щомъ неможешъ да носишъ товара на цѣлъ свѣтъ, всеми си твоето почтено мѣсто, и което можешъ да носишъ, носи го. По този начинъ всѣки като заеме мѣстото си, ще се избѣгнатъ сталкновенията и ще може да се изяви Любовьта, която ще направи възможни всички възвишени идеали и копнежи. Любовьта, за която ви говоря, не се мѣни. И когато въ насъ настанатъ страдания, това показва, че Любовьта се е отеглила отъ насъ, вследствие на нѣкаква дисхармония. Вследствие на тази дисхармония, ние усѫщаме въ себе си голѣмо страдание. Това страдание е пѫтя, методъ, по който ще възстановимъ връзката си съ Бога, съ Любовьта, съ Христа.

Сега ще се спра да ви обясна една отъ дълбокитѣ тайни въ живота. Въ свѣта сѫществува единъ паралелизъмъ между Космичния животъ и живота на отдѣлния индивидъ. Отъ исторична гледна точка защо пострада Христосъ? — Христосъ пострада заради удоволствието на първата жена. Първата жена въ рая искаше да си направи едно удоволствие да хапне отъ забранения плодъ. И тази жена съ това свое желание, създаде условие за най-праведния човѣкъ, който се яви въ свѣта, да пострада на кръста. Тя направи престѫплението, но не повикаха нея да я разпнатъ на кръста. Господь влѣзе въ мѫжа й въ този праведенъ човѣкъ и каза: и мѫжътъ и мене ще разпнете, а жената ще оставите отвънъ да гледа нашето разпятие, да гледа последствията на своята философия. Жената бѣше зрителка, когато прободоха Христа. Христосъ бѣше Адамъ Ева гледаше отстрана, а онѣзи, които измамиха Ева, онѣзи учители и адепти, които учиха Ева въ рая да яде отъ забраненото дърво, тѣ разпнаха Христа, и този който каза на Ева да яде отъ дървото, прободе Христа съ копие и излѣзе отъ него кръвь и вода. Сега азъ нѣма да ви казвамъ коя е Ева, вие сами ще си я намерите. Съ това азъ направихъ единъ паралелъ. Съ това разпятие се изяви не Божието наказание, а се изяви Божията Любовь. Това че първиятъ човѣкъ се показа непослушенъ на Божия законъ, показва, че у Адама имаше двама души. Тѣзи двама души бѣха и въ Христа, и първиятъ Адамъ, който послуша жена си, като се страхуваше отъ страданията, казваше: „Ако е възможно тази чаша да отмине." Но вториятъ казваше: „Нека бѫде Твоята воля, а не моята". А дървото, което стана причина да се съблазни Ева отъ него направиха кръста, на който разпнаха Христа. По този начинъ и дървото пострада. Така че, жената бѣше отвънъ и гледаше, дървото бѣше кръста, а Адамъ бѣше прикованъ на кръста. И той научи урока си, че ако слуша жена си, която престѫпва Божия законъ, какви ще бѫдатъ последствията. Въ това се изяви Божията Любовь, изяви се Христосъ; съ този актъ Богъ прости прегрѣшенията на свѣта, като ги пое върху себе си. И следъ това каза на Ева: „Не грѣши по-вече". И отъ тогазъ тя се зарече да не грѣши. И сега казвамъ на женитѣ:

ако вие не се заречете да грѣшите, вие не сте разбрали Христа.

Ако се заречете да грѣшите, вие сте разбрали Христа. Никой да не се изразява, че ималъ нѣкаква слабость. Сега паралела, отъ космичния човѣкъ къмъ индивидуалния човѣкъ. Христосъ съ Адама бѣше разпнатъ за грѣха на първата жена; понеже първата жена не бѣше разбрала мѫжътъ си. И ако вие женитѣ не разбирате мѫжетѣ си, и грѣшите като първата жена, ще разпъватъ мѫжетѣ ви и Христосъ заедно съ тѣхъ. Когато женитѣ не разбиратъ мѫжете си, въ тѣхъ е Христосъ, който се мѫчи. Като мѫжите мѫжетѣ си, вие по цѣлъ день разпъвате Христа. Жената трѣбва да разбира мѫжа си, да не го мѫчи. Този паралелъ може да се тегли и за цѣлото общество. Сѫщото се отнася и до мѫжътъ. Той трѣбва да разбира жена си, и да не я измѫчва, защото съ това и той разпъва Христа. И когато хората почнатъ да се разбиратъ, когато познаятъ че сѫ братя, деца на единъ Баща, тогазъ ще престанатъ да разпъватъ Христа, и тогазъ Христосъ ще имъ се изяви, и живота имъ ще осмисли. Защото

животътъ има смисълъ само въ Любовьта.

И затова всѣки търси нѣкого да го обича; но никой не иска промѣнчивата Любовь; всѣки иска онзи, който го обича, да бѫде такъвъ спрѣмо него, че никога да нѣма фалшъ въ неговата Любовь. Той да бѫде за него като едно Божество, да остава единъ и сѫщъ. А той е човѣка, който страда на кръста. Той не казва да хванатъ жената, но той казва: тя нека гледа. Знаете ли защо разпнаха Христа? Защото Христосъ въ райската градина бѣше съ Господа. И като видя, че на Адама му е криво, че нѣма другарка, той каза: Господи, направи на Адама другарка, да се радва. Господь каза: Щомъ гарантирашъ за него ще му дамъ една другарка. Но като съгрѣши Господь казва: Сега азъ ще влѣза въ двама ви и ще отидемъ на кръста, а жената нека гледа отстрана. Така седи въпросътъ.

Сега философитѣ ще почнатъ да критикуватъ отъ кѫде накѫде тази работа да е така. Нѣмамъ нищо противъ тѣхната критика, но за да критикува човѣкъ, той трѣбва да има 12 чувства въ себе си, за да схваща ясно нѣщата, а не да има самъ петь чувства, както сегашнитѣ хора, които нѣматъ още седемь чувства развити. Следователно, тѣ не сѫ дошли още на половината пѫть на своето развитие. При това състояние на развитието на човѣка не може още и дума да става за положителна наука, защото положителната наука познава действителностьта такава, каквато си е.

Но тази наука е резултатъ на цѣлокупното изследване на реалностьта съ помощьта на 12 чувства, а не на петь. Съ петьтѣ чувства можемъ да схванемъ единъ ограниченъ кръгъ отъ явления и процеси въ Битието, а за цѣлокупностьта ще трѣбва да си служимъ съ хипотези. На тази основа се изгражда и съвременната наука. Напр. сега ученитѣ като разглеждатъ въпроса за създаването на земята, едва сега създаватъ теории за създаването й. Но вие не знаете каква прекрасна история има за създаването на земята. И ако ви я представя на филмъ, той ще бѫде много интересенъ. Още по-красиви сѫ историитѣ за създаването на водата, въздуха, свѣтлината и на човѣка. Човѣкъ е създаденъ последенъ. И всичко създадено преди него — земя, вода, въздухъ, свѣтлина, сѫ създадени за него. Ако вие не разбирате защо е създаденъ този свѣтъ, какво ще разберете тогава? Азъ не казвамъ че не разбирате. Разбирате много нѣща, но питамъ ви: разбирате ли езика на Бога? Приказвате ли на него? Въ Божествения езикъ не сѫществува отрицателна дума. Въ него всѣка дума има само едно значение, и като я кажешъ, тя става. И като се молите на Бога, трѣбва да му говорите на Божествения езикъ, за да бѫдатъ чути молитвитѣ ви. И светиитѣ съ години бръщолевятъ като деца предъ Господа, докато се научатъ на Божествения езикъ. Светия е само онзи, който носи Бога въ себе си, който е готовъ на всички жертви, който е готовъ да помага на човѣчеството. Светия е онзи, въ душата на когото не прониква никакво съмнение, светия е онзи, който гледа съ свѣтло око на всичко. Лицето на светията не е жълто и изпито, а е свѣтло и жизнерадостно. Светията всѣкога ще те намери когато си въ трудно положение и ще ти свѣти. Той ще ти покаже пѫтя и пакъ ще си отиде по работа. Светиитѣ сѫ тълкуватели на Божия законъ. Тѣ учатъ хората какъ да говорятъ. Тѣ сѫ учители на човѣчеството — учатъ го на Божествения езикъ. Най-първо ще ви научатъ на Божествената азбука и после ще ви учатъ да сричате срички и най после ще произнасяте цѣли думи, докато се научите да говорите.

Когато се научите да говорите на Божествения езикъ, каквото кажите, ще стане.

Ще кажите, че това не е научно. Има нѣща въ живота, които не могатъ да се обяснятъ отъ гледището на съвремената наука, защото тя не разполага съ онѣзи изтънчени сетива, за да схване онѣзи дълбоки потайни процеси въ живота. Това не е упрѣкъ на науката. Ученитѣ хора сѫ изнесли отлични работи, хубави работи, но азъ намирамъ, че всички факти, които тѣ сѫ изнесли, трѣбва да се съчетаятъ, да се свържатъ въ едно цѣло, за да може да се изясни историята на човѣшкото развитие.

Хората сега си занимава предимно земния животъ, но този животъ, който очакватъ, за него нѣма още условия да се прояви. Изобщо, хората минаватъ на земята единъ кратъкъ животъ, въ който не могатъ да научатъ много нѣщо. Презъ цѣлия си животъ човѣкъ догонва

Нина Рудникова

ИНДИВИДУАЛНА ПОДГОТОВКА

Изпитанията, преживѣни отъ човѣчеството презъ последнитѣ десетилѣтия, изтръгнаха хората отъ потока на обикновенниятѣ занятия, обстановка и представи, сломиха преградниятѣ мрежи на условноститѣ и ги отправиха къмъ търсене на нови ценности и нови културни устои. Въ този процесъ мисълта се нетъкнаха на едни или други отрасли отъ Езотерическото учение и погледнаха въ тази обширна и единствена съкровищница, изъ която винаги сѫ се изливали дароветѣ на новитѣ културни завоевания. Появиха се много книги и списания засѣгащи общи и отдѣлни въпроси, които подпомагатъ съ това общия подемъ на интереса къмъ езотеническитѣ знания.

Като резултатъ отъ този интересъ би трѣбвало да имаме нова и по-висока степень на съзнание и изтъчване на психичнитѣ комплекси, наречени личности. За съжаление, твърде често може да се наблюдава обратното явление: занятията съ отраслитѣ на езотерическото знание и четенето на „Окултни" книги не бива последвано отъ никакви сѫществени измѣнения, като остава само единъ балластъ отъ прибѣгващи се сведения или, което е още по-лошо, събужда самомнението съ призрака на нѣкакви „достижения" и съ това засилва отдѣлностьта и всичкото свързано съ нея зло.

Причината за такива често плачевни резултати трѣбва да търсимъ въ неправилния подходъ къмъ езотеричното знание и въ съвършенното неразбиране на неговата сѫщность.

Езотерическото Учение въпрѣки разновидностьта на школитѣ, е едно, както е една Истината, която то въплощава.

Окултното знание — неговата основа — е едно, тъй като то е съзнателното завладяване на законитѣ и енергиитѣ, действуващи въ всемира.

Пѫтьтъ къмъ тѣхъ, нареченъ Посвещение, е единъ, това е пѫтя на съзнанието, отъ земната, материална тъмнота и ограниченость, презъ всички стадии на неговото растене и разширение до божественото всеобгрѫщане и всепроникване.

Различията сѫ само въ методитѣ за подготвяне на индивидуалното съзнание да напредва по този пѫть.

Езотеричното Учение и окултното знание сѫ плодъ отъ работата на Съзнания неизмѣримо по-развити отъ обикновеното човѣшко съзнание.

Ако пристѫпващиятъ къмъ изучаване на тайното знание вземе всичко това сериозно подъ внимание, той ще разбере, че съ обикновенното съзнание на ограничената личность, затворена въ тѣснитѣ граници на обкрѫжаващия я малъкъ и ефемеренъ свѣтъ, е немислимо да се борави съ всеобгрѫщащето Тайно Знание, невъзможно е дори да се заеме съ изучаването на отдѣлна область, тъй като всѣка отъ тѣхъ води къмъ бездни, недостѫпни за това съзнание.

Поради това, намъ е просто невъзможно да подчертаемъ достатъчно силно необходимостьта отъ индивидуална подготовка за всѣки, който въ своитѣ търсения е дошелъ до прага на тайното знание. Тази индивидуална подготовка се състои въ преустройството на съзнанието и въ измѣнение на отношенията къмъ окрѫжаващия свѣтъ; сѫщевременно, тя се свежда къмъ наличностьта на четири качества:

1. **Духовна жажда**, породена отъ дълбоката неудовлетвореность отъ себе си и отъ заобикалящия го свѣтъ. Докато човѣкъ е доволенъ отъ самия себе си и отъ заобикалящето го, докато свѣта го радва и наивния егоизъмъ блаженствува въ срѣдата на установенитѣ условности, не може и дума да става за истинско търсене, и интереса къмъ „окултизма" ще бѫде само модна суетность. Не всѣко лутане ту на една ту на друга страна е породено отъ духовна жажда, и често то може да бѫде задоволено съ измѣняне на външнитѣ условия. Истинската духовна жажда е преди всичко насѫщна нужда да измѣнимъ своето собствено съзнание, което води къмъ непосрѣдствено възприемане на непознати до сега сили, закони и съотношения и къмъ преобразяване на окрѫжаващия свѣтъ. Духовната жажда не може съ нищо да се удовлетвори и насити, тя може само постоянно да се усилва паралелно съ възхода ни по пѫтя на познанието и осѫществяването.

2. **Опредѣлена цель.** Истинското знание не се състои само въ пасивното знание на причинитѣ, но то е сѫщевременно творческо знание на целитѣ. Може ли знанието да бѫде само за себе си цель? „Знание заради знанието" е праздна формула, и обикновенно задѣнея се крие или лекомислието или егоизма. Знанието, както и всичко въ свѣта, има своята цель, и тя е двойна: отвлечена — търсене на истината и конкретна — служене на общото благо. Тъ-

своитѣ идеали, и си мисли че прави нѣщо, но въ края на краищата, вижда, че не е направилъ нищо сѫществено. Ако човѣкъ презъ живота си не се научи да обича Бога, той нищо не е научилъ. Ако ние не предадемъ своето сърдце въ служене на Бога, нищо не можемъ да постигнемъ. До като Богъ не заживѣе въ нашето сърдце, ние ще живѣемъ въ свѣта на противоречията и нѣма да разбираме живота. Защото едно сърце, въ което не живѣе Богъ, постоянно ще противодействува на свѣтлината на ума, която е свѣтлина на Божествената Мѫдрость, която ржководи човѣшкото развитие. Затова днесъ е необходима една култура на превъзпитание на човѣшкото сърдце, което да се съпостави въ хармония съ човѣшкия умъ, и тогазъ човѣкъ ще излѣзе изъ свѣта на противоречията и ще влѣзе въ свѣта на истинския прогресъ. И затова онзи, който иска да се развива и превъзмогне противоречията на живота, трѣбва преди всичко да има една свѣтла мисъль, която да даде направление и насока на неговия животъ, да му освѣти обстановката, въ която се намира и изясни реалнитѣ отношения, въ които е поставенъ.

Само съ мощната и свѣтла мисъль човѣкъ може да се издигне надъ свѣта на противоречията и да влѣзе въ свѣта на вѣчната хармония.

Само когато мисли може да разреши правилно задачитѣ на своя животъ. Само по пѫтя на правата мисъль той може да определи своитѣ отношения къмъ Космоса и своитѣ ближни. Мисъльта е мощната сила, съ която човѣкъ може да се огражда, за да не бѫде засѣгнатъ отъ нисшитѣ вибрации на злото и дисхармонията. Само човѣкъ който мисли, може да си създаде правилни отношения; само по пѫтя на мисъльта човѣкъ може да намѣри своитѣ приятели. Ако дружите съ единъ лошъ човѣкъ, за да не попаднете подъ неговото влияние, вашата мисъль трѣбва да бѫде по-силна отъ неговата. Ако дружите съ единъ лошъ човѣкъ, нѣма да прокопсате, отъ васъ нищо нѣма да остане. За да дружите съ единъ лошъ човѣкъ, вие трѣбва да бѫдете непременно по силенъ отъ него. Не може човѣкъ лесно да се справи съ силитѣ, които излизатъ отъ лошия човѣкъ. Ако е въпросъ да се справяте съ силитѣ на злото, справете се съ онова, което е у васъ и съ което сами се борите. Нѣма защо да търсите лошия човѣкъ отвънъ, той е вѫтре у васъ. Всѣки е забелязалъ колко мѫчно може да се справи съ умразата, гордостьта, подозрението, озлоблението, безвѣрието и всички отрицателни прояви. Даже и най-праведния човѣкъ понѣкога е изложенъ на изкушения. Това сѫ изпити, чрезъ които се провѣрява човѣшкиятъ характеръ. Грѣхътъ не седи въ това, че е минала умразата презъ човѣшкото сърце. Грѣхътъ се заключава въ това, когато възприемете умразата и въ тритѣ свѣта — въ физическия, въ духовния и въ умствения свѣтъ. Грѣхътъ върва човѣка когато завладѣе умътъ, сърцето и волята на човѣка.

(следва)

Единъ случай на психометрия, засѣгащъ Марсилския атентатъ

Преди известно време лондонскиятъ вестникъ „Evening News" се обърналъ къмъ своитѣ читатели съ молба да му съобщятъ, въ форма на писмо, най-странното нѣщо, което сѫ преживѣли.

Като резултатъ на тази покана, сѫщиятъ вестникъ публикува, между другитѣ, и следното писмо, изпратено отъ г. Рихардъ Х., живущъ въ Диепъ, ул. Вокеленъ, 11:

„Пристигайки въ Парижъ, вечерьта, преди атентата въ Марсилия, въ хотела, въ който слѣзохъ ми дадоха — това научихъ отпосле — стаята, която току що бѣ напустналъ единъ отъ съучастницитѣ въ атентата, отивайки въ Марсилия. Между 2 и 3 часа презъ нощьта, азъ сънувахъ страненъ сънь. Действието ставаше въ единъ градъ, който не познавахъ, и азъ присѫствувахъ тамъ на убийството на две лица, едното отъ които бѣ Луй Барту, когото познахъ веднага, защото съмъ то виждалъ много пѫти; по-сетне, азъ можахъ да позная въ втората жертва кралъ Александъръ, споредъ фотографиитѣ, които се появиха въ вестницитѣ.

„Азъ съобщихъ съня си на моя приятель Корсъ, единъ отъ шефоветѣ на Обществената Сигурность въ Франция. Никога последния не бѣше се занимавалъ съ окултни науки, обаче бѣ извънредно зачуденъ отъ описанието, което направихъ на мѣстото на престѫплението и въ което той узна Марсилия и затова веднага съобщи по телефона на колегитѣ въ тоя градъ. Последнитѣ почнаха да се шегуватъ съ него за грижата която е поелъ, до момента когато стана трагичната случка още преди обѣдъ. Тъкмо това съобщение е, което предизвика широко разпространения слухъ, че парижката полиция е знаела и че информирала на време тази въ Марсилия за готвения атентатъ"

Отъ гледна точка на изследването, този случай е особено интересенъ, защото сънътъ изглежда да е предизвиканъ отъ едно психометрично влияние, дължащо се на стаята, въ която току що е прекаралъ единъ отъ съзаклятницитѣ. Цѣлата обстановка е играла ролята на предмета, който обикновенно се представя на лица съ психометрични способности, за да влѣзе въ връзка съ дадено лице или събитие. Отъ друга страна, този случай не е твърде рѣдъкъ.

Изъ „Revue Mètapsichique"

Символичниятъ езикъ на цвѣтнитѣ лѫчи

Така, червениятъ цвѣтъ е самъ по себе си проява на единъ висшъ свѣтъ. Той е емблема на живота, който произтича отъ Любовьта, въ неговата първична проява. Затова червениятъ цвѣтъ всѣкога носи животворна сила. Въ своята чиста проява той е толкова красивъ и деликатенъ, че ако само се докосне човѣкъ до него, той ще внесе интенсивнитѣ трептения на единъ висшъ животъ. Но колкото червениятъ цвѣтъ слиза по-долу, отъ октава въ октава, той става все по-грубъ и по-грубъ, докато въ физическия свѣтъ започва да действува възбудително върху хората. Той внася енергия, но засилва преди всичко борческия и разрушителенъ инстинкти. Ето защо всички сѫщества, които по единъ или другъ начинъ сѫ натрупали въ организма си червената свѣтлина въ нейната най-низка проява, сѫ извънмѣрно активни и груби. Това е вѣрно и за човѣка. Когато той силно се възбуди и започне да изказва своето негодуване, гнѣвъ и възмущение, всѣкога този цвѣтъ се явява на лицето му. Този човѣкъ е приелъ малко свѣтлина — само грубитѣ трептения на червената свѣтлина. Той не е приелъ цѣлата свѣтлина съ всичкитѣ ѝ цвѣтове, които единъ други се допълнятъ и хармонизиратъ. И действително, гнѣвътъ се явява винаги, когато се спре естествената проява на цѣлата свѣтлина.

И така, въ заключение, за червения цвѣтъ ще кажемъ:

Червениятъ цвѣтъ въ своята по-висока и чиста проява внася животворна сила; той произвежда оживотворяване. Възприеме ли се, обаче, въ неговата груба проява, той произвежда у човѣка дразнене и буди грубитѣ му инстинкти.

Това, което казахме за червения цвѣтъ, важи и за другитѣ цвѣтове. Органическото и психичното имъ действие въ зависимость отъ тѣхната чистота, може да се предаде на кратко така:

Чистиятъ портокаленъ цвѣтъ произвежда благородно индивидуализиране, подемъ на личното самочувство и потикъ за проява. Нечистиятъ подхранва щестлавното самодоволство и егоизъма.

Чистиятъ жълтъ цвѣтъ внася вѫтрешно равновесие на мисли и чувства. Той произвежда миръ, тишина и спокойствие. Ако е приетъ въ нечистъ видъ, той предизвиква болезнени тѣлесни и душевни състояния. Душевното равновесие се нарушава отъ повишенитѣ лични чувства, най-вече гордость.

Чистиятъ зеленъ цвѣтъ произвежда растене въ всѣко отношение — органично и психично. Той вдъхва упование и надежда. Но възприеме ли се въ нечистъ видъ и вземе ли се надмощие надъ другитѣ цвѣтове, той се отразява зле върху човѣка. Събужда у него алчность, жажда за частна собственость и осигуряване. Нисшиятъ зеленъ цвѣтъ е крайно материалистиченъ.

И материализъмътъ, който днесъ царува на земята, се дължи на това, че тя цѣла е потопена въ зеления цвѣтъ.

Единъ день, когато човѣчеството излѣзе отъ този цвѣтъ, земята ще навлѣзе въ синия цвѣтъ. Въ развитието си човѣчеството е минало първомъ презъ червения цвѣтъ, после презъ портокаления, сега е въ зеления, а въ бѫдеще ще мине въ ясно-синия. Най-после човѣчеството ще завърши своето развитие на земята съ жълтия, златистъ цвѣтъ.

Ясно-синиятъ цвѣтъ въ своитѣ по високи трептения внася духовенъ подемъ и разширение на чувствата. Той събужда най-възвишенитѣ чувства въ човѣка, окрилятя неговия идеализъмъ и вѣра. Приетъ въ малко количество и нечистъ видъ, той носи съмнение, безвѣрие и малодушие.

Тъмно-синиятъ цвѣтъ въ чистъ видъ произвежда твърдость, решителность, устойчивость. Въ нечистъ видъ той създава непостоянство.

Виолетовиятъ цвѣтъ въ чистъ видъ произвежда сила на характера. Въ нечистъ видъ — малодушие.

А какъ действуватъ бѣлиятъ и червенъ цвѣтове? И двата сѫ пасивни, но иматъ противоположни качества. Черниятъ цвѣтъ поглъща почти всички слънчеви лѫчи, вследствие на което задържа повече топлина. Бѣлиятъ цвѣтъ — обратно. Той отразява слънчевитѣ лѫчи, вследствие на което задържа по-малко топлина.

зи двѣ цели, съ каквито и думи да се изразяватъ, винаги сѫ били и ще бѫдатъ единственитѣ стимули на всички искрено стремящи се къмъ мировата съкровищница на Духа.

3. **Разширение на съзнанието.** Не може дѣлничното ограничено съзнание на съвременния човѣкъ да обхване космичния опитъ на тайното знание. Интелектуалнитѣ придобивки съвсемъ не представляватъ знание. Реалното знание се добива въ момента, когато въ съзнанието пламва едно дълбоко обхващащо предмета разбиране, едно вѫтрешно проникване го чувство и волята за осѫществяване, т. е. за да се превърне въ истинско знание, всѣко теоритическо сведение трѣбва да бѫде претворено отъ тритѣ елемента на съзнанието: мисъльта, чувството и волята. Затова преди всичко е необходимо да се очистятъ и приведатъ въ порядъкъ тия три оръдия за възприемане на знанието. Хаотичностьта въ мислителния апаратъ се премахва чрезъ привикване къмъ концентриране. Чувството се преобразява чрезъ безкористие. Волята се освобождава отъ случайнитѣ, дребнави желания чрезъ постоянния стремежъ къмъ установената цель. Необходимо е сѫщо да се пази постоянно равновесие между тия три страни на човѣшката природа.

Паралелно съ това пречистване на съзнанието се явява и неговото разширение въ концентрични кръгове, отивещи до съзнаването на нашето космично гражданство и на ролята ни въ мировото сътрудничество. Разширението на съзнанието се свежда не само къмъ придобиването на интелектуаленъ погледъ за нѣщата, но и къмъ реална жива връзка съ разширяващата се сѣрда и къмъ възникване на нови възможности за активно сътрудничество.

4. **Готовностьта за подвигъ** е осѫществяване на поетата отговорность и следствие на току що изброенитѣ три условия. Знанието дава власть, а власть може да прояви този, който поема върху себе си отговорность. Съзнанието за отговорность е признакъ за съзнателна, безкористна и целесъобразна власть — такава власть е служене на Истината и на Общото Благо, и, следователно, се основава преди всичко на самоотречението. Постоянното самоотричане и безстрашното поемане на отговорностьта е именно подвигъ. Само това съзнание, което може да отхвърли отъ себе си лѫжата за отдѣлностьта и да почувствува, че знанието задължава, може да приеме пѫтя къмъ истината и служенето. Подвигътъ е преобразяване на нашия всѣкидневенъ животъ въ служене, превръщането на нашата малка личность въ великъ носитель на Мѫдрость и Добро, нашитѣ действия — въ благословение за обирѫжаващитѣ. Затова истинския и най-ценния подвигъ е този, който се извършва въ самия водовъртежъ на живота. Такъвъ подвигъ въстановява връзката между „горе" и „долу", запълва бездната между небето и земята.

Тайното знание винаги е било пазено и приближаването къмъ него винаги е било считано за опасно, тъй като безъ необходимата индивидуална подготовка то може да донесе на човѣка по-скоро вреда, отколкото полза. Безъ очистване на съзнанието, т. е. безъ дисциплината на Духа, дароветѣ на съкровенното знание се извращаватъ отъ неподготвеното съзнание на стремящия се, затрупватъ го съ криво възприети понятия и представи и този непреработенъ баласть закрива възможностьта за правилно развитие въ бѫдещето. Какъ често доловенитѣ откѫслеци отъ тайното знание се превръщатъ въ „окултенъ" боклукъ, който бавно разлага личностьта и дава храна на тъмнитѣ сили, работящи за разложението на човѣчеството!

Тайното знание е преди всичко знание практическо, тъй като служи за преобразяване живота и личноститѣ, които го творятъ, и затова то задължава повече отъ това, което наричаме академическо знание. Но, разбира се, и къмъ академическото знание не може да се пристѫпи безъ подготовка, и то изисква индивидуално развитие на интелекта и трудоспособность.

Индивидуално подготвения стремящъ се къмъ тайното знание е способенъ действително за свое благо и за благото на другитѣ да овладѣе това, което отдавна е открито на човѣчеството и да открие нови възможности. И такъвъ стремящъ се скоро ще разбере, че въ сѫщность нѣма никакъвъ „окултизмъ" и „езотеризмъ", нищо „тайно" и „скрито" — а че има само Знание, приготвено за човѣчеството като негово законно достояние, отъ което то се е лишило поради престѫпна небрежность, лекомислие и самоотождествяване съ всичко нищожно и дребно. И той ще работи, заедно съ великитѣ съзнания, за създаване на условия, при които ще стане възможно да се възвърне на човѣчеството това негово достояние.

Изъ „Окултизмъ и Йога"

Черният цвѣтъ самъ по себе си не е едно зло, но той показва състояние на почивка. Започне ли черният цвѣтъ да прониква въ ума на хората, тѣ се разболяватъ. Това показва, че тѣ трѣбва да измѣнятъ живота си, като впрегнатъ на работа всичката си енергия.

Всѣки, който иска да промѣни живота си, да създаде въ себе си подемъ къмъ красивото и възвишеното, трѣбва да внесе въ ума си бѣлия цвѣтъ, като емблема на чистотата.

Бѣлият цвѣтъ е цвѣтъ на хармонията. Той обединява въ себе си всички цвѣтове, като изглажда тѣхнитѣ недостатъци и ги хармонизира.

Защото всѣки отдѣленъ цвѣтъ, колкото и ценни качества да притежава, все пакъ е непълненъ и крие известни недостатъци.

Въ бѣлия цвѣтъ отдѣлнитѣ цвѣтове се взаимно допълнятъ и се сливатъ въ една единствена хармония.

Нека се запознаемъ сега съ символичния езикъ на цвѣтоветѣ.

Отдѣлнитѣ цвѣтове изразяватъ различни мисли, чувства и състояния на човѣка, и затова тѣ служатъ като символи въ красивия езикъ на свѣтлината.

Но едно тълкувание иматъ цвѣтоветѣ въ долнитѣ октави, друго тълкувание и смисълъ иматъ тѣ въ висшитѣ октави.

Ония сѫщества, които живѣятъ въ най-гѫститѣ срѣди и възприематъ най-грубитѣ вибрации на свѣтлината, тълкуватъ цвѣтоветѣ така:

За черния цвѣтъ тѣ казватъ: „Този цвѣтъ показва, че човѣкъ трѣбва да живѣе само за себе си, всичко да взима, нищо да не дава." За червения цвѣтъ тѣ казватъ: „Този цвѣтъ показва, че животътъ е борба. Който ти се противи, отмъсти му!" За портокаления цвѣтъ казватъ: „Този цвѣтъ значи, че човѣкъ трѣбва да се обособи и издигне като индивидъ. Ако нему е добре, то и на цѣлия свѣтъ ще бѫде добре!" Зеления цвѣтъ тълкуватъ така: „Човѣкъ трѣбва да бѫде материалистъ: да събира материални богатства, защото всичко е на земята — и рай и ядъ!" Жълтият цвѣтъ имъ говори така: „Развивай своя интелектъ, издигни се надъ тълпата, но използувай своитѣ знания само за себе си." Синия цвѣтъ тѣ тълкуватъ така: „Говори за религия, за вѣра въ Бога, за идеали, за миръ между хората, но вѣрвай само въ себе си, не уповавай на ближнитѣ си, и готви се за война!"

Най-сетне, виолетовия цвѣтъ тълкуватъ така: „Като човѣкъ ти ще бѫдешъ силенъ, но дръжъ силата си за себе си!"

А високо напредналитѣ сѫщества, които възприематъ висшитѣ октави на цвѣтнитѣ лѫчи, даватъ друго тълкуване на цвѣтоветѣ.

Споредъ тѣхъ, червеният цвѣтъ символизира живота, даденъ отъ Бога. Човѣкъ трѣбва да живѣе за Бога и да жертвува живота си за своитѣ ближни.

Портокаленият цвѣтъ означава индивидуалностьта на човѣка, която трѣбва да се посвети за служене на Бога и цѣлото човѣчество.

Зеленият цвѣтъ означава растене и развитие. Човѣкъ трѣбва да се развива, да работи за своето повдигане и осъвършенствуване, като помага сѫщевременно на своитѣ ближни.

Жълтия цвѣтъ изразява човѣшката интелегентность, която трѣбва да се предложи въ услуга на човѣчеството.

Синият цвѣтъ означава служене на Истината.

Виолетовият цвѣтъ определя силата на човѣка, силата на неговия духъ, употрѣбена за благото на всички хора.

Високитѣ трепгения, които идватъ отъ висшитѣ свѣтове, влизатъ въ аурата на човѣка и създаватъ красиви многоцвѣтни гледки. Трептенията, които идватъ отъ низшитѣ свѣтове, създаватъ низши настроения и придаватъ тъменъ цвѣтъ на аурата му.

Когато сте неразположени, трѣбва да знаете, откѫде иде вашето неразположение, и въ кой цвѣтъ се намирате. Много пѫти вие сте въ дисхармония съ тѣзи висши, живи цвѣтове.

Така напримѣръ, ако сърдцето ви не чувствува правилно или има нѣкакво разстройство, вие сте въ дисхармония съ червения цвѣтъ. Ако мислитѣ ви сѫ дисхармонични, висшитѣ трептения на жълтия цвѣтъ не могатъ да проникнатъ въ вашата аура. Ако черният ви дробъ е разстроенъ, вие не можете правилно да възприемате трептенията на зеления цвѣтъ.

Отъ човѣка зависи изобщо кои цвѣтове ще привлѣче въ своята аура — висшитѣ или низшитѣ.

Когато единъ човѣкъ има една възвишена идея въ живота, когато той иска да живѣе за Бога, тогава той привлича висшитѣ цвѣтове, които действуватъ благотворно за неговото развитие. Червеният цвѣтъ, напримѣръ, оказва върху такъвъ човѣкъ най благотворно действие — въ него започва да се влива божественият животъ.

Но ако човѣкъ е егоистъ и служи само на себе си, божественият животъ, който червеният цвѣтъ носи, не може да мине презъ него.

Егоизмътъ е най-голѣмата преграда за преминаването на божествения животъ въ човѣка.

Тукъ е ключътъ за лѣкуването чрезъ цвѣтнитѣ лѫчи!

Ако единъ човѣкъ иска да се лѣкува чрезъ цвѣтоветѣ, безъ да създаде отвѫтре условия за привличане на висшитѣ цвѣтове, които единствено действуватъ лѣчебно, той нѣма да постигне нѣкакви сѫществени резултати.

Преди всичко човѣкъ трѣбва душевно да се настрои така, че да стане добъръ проводникъ за висшитѣ трептения на цвѣтнитѣ лѫчи.

Не е ли сѫщъ законътъ при приемане и преработване на слънчевата енергия въ органическия свѣтъ? И овцата и вълкътъ приематъ слънчевата енергия — направо или въ сгѫстена форма чрезъ храната — но овцата изработва вълна и млѣко, а вълкътъ — остри зѫби и нокти!

Ясно е тогава, какво сѫществено значение при използуване на цвѣтнитѣ лѫчи има дадениятъ погоре ключъ.

Въртете умѣло този ключъ! Защото отъ туй зависи коя врата ще отворите — вратата за низшитѣ цвѣтове или вратата за висшитѣ цвѣтни лѫчи, които носятъ великитѣ блага на Свѣтлината.

(Изъ книгата „Лѣкуване чрезъ цвѣтнитѣ лѫчи")

Агне и мечка

(басня)

Три дни преди Гьоргьовденъ единъ овчарь извелъ овцитѣ си на равна поляна, за да избере от стадото си агне за корбанъ. Гледалъ едно, друго, и избралъ.

— Това ще бѫде — рекълъ. — И тлъсто е и черно е. Месото му ще бѫде корбанъ на св. Гьоргя, а отъ кожата му азъ ще си направя хубавъ калпакъ.

Но щомъ овцетѣ наближили гората, изкокнала една мечка, грабнала черното агне и го отнесла въ своята бърлога при двете си мечлета. Агънцето разтреперено заплакало и запитало:

— Ти ли си свѣти Гьорги, който ядешъ само месото на агнетата? И защо не остави кожата ми на овчаря? Той смѣташе да си направи отъ нея калпакъ?

— Не, добро агънце! Свѣти Гьорги е на небето. Той не яде месо, както и никой святия не яде месо. Сѫщо не е позволилъ и на овчаритѣ да си правятъ калпаци отъ агнешки кожи. Несмислениятъ люде колятъ агнетата за себе си, а турятъ святи Гьоргя да отговаря предъ Бога за тѣхнитѣ злодѣяния. Азъ съмъ Баба Меца. Святи Гьорги ме напѫти да те взема, за да те не заколятъ. Тука ще си поиграешъ съ моитѣ мечлета, а като мине страшния день, ще те заведа пакъ при майка ти.

Дѣдо Благо

Курсъ по Есперанто

Dudeka leciono

INTER LA GRENKAMPOJ

Dum la pasinta somero venis al nia vilaĝo unu fremdulo. Kiel granda estis mia surpizo, kiam mi ekkonis en li mian korsepondanto el fremdlando. Li estis malsana dum longa tempo kaj saniĝinte li decidis veni Bulgarion por plifortigi sian organismon. En la tirkesto de mia skribotabe kuŝas liaj leteroj skribitaj en bela korekta Esperanto. Multajn fremdlandajn poŝtmarkojn li sendis al mi. Mi ĝoje renkontis lin.

— Ho kiel mi estas feliĉa, ke mi vidas vin sana kaj forta.

— Dank' al Dio mi resaniĝis. Sed mi trovas vin viro! mirante diris li. Mi imagis vin junulo, juĝante laŭ via fotografaĵo. Per gajaj interparoloj ni ekiris al mia hejmo. Ekkuris al mi renkonte mia hundo kaj vidinte nekonatan personon, ĝi forte ekbojis.

— Ho, tiu-ĉi hundo rigardas min kiel diablon.

— Jes, sed vi rigardu ĝin kiel amikon kaj vi rapide konatiĝos. Kaj tiam ĝi ankaŭ rigardos vin kiel amiko, kaj ne plu bojos kontraŭ vi.

Ni eniris en la domon. Mi disponigis al li unu ĉambron. Li estas tre kontenta. Mi sciis ke li estas granda turisto, pro tio mi rapidis konatigi lin kun nia bela ĉirkaŭaĵo. Sed antaŭ ĉio li devis ripozi pro la longa kaj laciga veturado. Mi lasis lin dormants hejme kaj mi ekiris serĉi miajn vilaĝajn amikojn por organizi bonan turistan kompanion. Reveninte hejmen, mi trovis lin skribanta leteron.

— Mi devas sciigi al mia gepatroj la faktion, ke mi alvenis feliĉe al la celo de mia vojaĝo.

— Kompreneble, tio estas la unua laboro, kiun vi devas plenumi. — Nun, daŭrigis mi, vi certe estas malsata, kaj mi manĝigos al vi bulgaran manĝaĵon. Mia patrino estas preparinta frititajn paprikojn plenigitajn per ovoj kaj fromaĝo.

— Dankon, koran dankon! Tre tre bongusta estas la manĝaĵo, parolis mia amiko kaj manĝis kun granda apetito.

— Se vi konsentas, proponis mi, ni eliru ekster la vilaĝo. Mi vidigos al vi la ĉirkaŭaĵon.

Ni eliris. La unua afero, kiu faris impreson al mia amiko estis la multaj kanaletoj — defluiloj, kiuj enplektas kiel en relo la tutan vilaĝon.

— Kio estas tio? demandas mia amiko.

— Per tiuj kanaletoj ni akvizas niajn ĝardenojn,

— Primitiva maniero, sed tamen idilie bela, rimarkis mia amiko. Sed kiu parfumizis la aeron ĉi-tie? Antaŭe mi pensis, ke miaj vestaĵoj odoras je parfumo, sed nun mi konstatas, ke la aero mem estas parfumizita.

— Ho, ĉu vi forgesis, ke vi estas en la Roza Valo?

Ni ascendis la proksiman monteton kaj sidiĝis sub la ombro de granda nuksarbo. Antaŭ niaj okuloj aperis bela vidaĵo. Longe ni ĝuis la belaĵojn, der kiuj la naturo malavare dotis mian naskiĝlokon. Mia amiko demandis pri ĉio, interesiĝis eĉ pri negravaĵoj. Fine ni ekparolis pri alia temo: la ideaj movadoj en Bulgario. Mi parolis al li pri la bogomilismo, pri la tolstojismo, vegetarismo, antialkoholismo kaj fine pri la dânovismo. Li multe ekinteresiĝis pri la persono de Petr Dânov, la fondinto de tiu religia skolo.

Kiam vesperiĝis mi elprenis el la korbeto, kiun mi kunportis, panon kaj kaĉkavalon. Mia amiko ŝirkolektis multajn kampajn florojn kaj faris belan bukedon. Poste ni descendis kaj retroiris al la vilaĝo, kie mia patrino jam atendis nin per bone kuirita varma vespermanĝaĵo. Tiel ni pasigis la unuan taĝon.

Gramatiko

1. Преходни глаголи, които иматъ наставката **ig** изискватъ две допълнения (vidigi = карамъ **нѣкого** да види **нѣщо**, sciigi = правя **нѣкого** да знае **нѣщо**). Натрупването на винит. падежи се избѣгва като замѣнимъ едно отъ допълненията съ предлогъ. Напр. Вмѣсто sciigi vin novaĵon се казва sciigi **al** vi novaĵon или sciigi vin **pri** novaĵo.

2. Прилагателнитѣ които зависятъ отъ глагола **esti** (предикати) никога не се поставятъ въ винителенъ падежъ. Глаголътъ **esti** може да бѫде изпуснатъ, обаче той трѣбва да се подразбира въ изречението.

3. Съ наставката **ism** се образуватъ имената на ученията, школитѣ, теориитѣ отъ името на тѣхния създатель. Напр. tolstojismo толстоизъмъ, budhismo будизъмъ.

4. Наставката **iz** означава снабдявамъ, изпълвамъ съ това, което показва коренътъ, Напр. akvizi напоявамъ съ вода, elektrizi снабдявамъ съ електричество, електризирамъ.

5. Представката **retro** означава действие въ посоката, отъ която е дошло действието. Напр. retroboni връщамъ, retrosendi пращамъ обратно.

Набавете си току що излѣзлата отъ печатъ книжка

La Spirito kaj la Karno

Numero dua de Bieliotdko Nova Kulturo, 68 paĝa, kun bela kvarkolora kovrilo.

Prezo 15 levoj.

Доставя: Ред. Братство, Севлиево.

Музика отъ въздуха

Изобретението на единъ руски ученъ

Преди нѣколко време се вдигна голѣмъ шумъ около изобретението на руския ученъ професоръ Л. Терелишъ, който построилъ апаратъ въ състояние буквално да извлича музика отъ въздуха. Апаратътъ, основанъ за използуване електрическитѣ трептения на въздуха, се състои отъ единъ дървенъ сандъкъ, отъ който се подава една малка медна антена. Свирещиятъ регулира вълнитѣ направлявайки ги въ апарата съ прости движения на ржцетѣ въ въздуха и по тоя начинъ безъ каквито и да било технически приспособления, има възможность да извика звукове отъ различна височина и тонъ. Колкото по-близко до антената е ржката на свирещия, толкова по-високъ е звука. Едновременно съ това и силата на звука може да се регулира съ единъ малъкъ педалъ.

Напоследакъ изобретението на проф. Терелишъ намерилъ горещъ привърженикъ въ лицето на Е. Хенкинъ, който съ своя апаратъ обиколилъ много европейски и южно-американски столици.

Желаятъ да кореспондиратъ

V. Levina и D. Sokolova, Kulatan. № 9, Petseri, Estonia, желаятъ да кореспондиратъ на руски езикъ за България и за Всемирното Братство.